

...És én, Uram?

írta Szunyogh Xavér Ferenc OSB

Bevezetés

Az Úr Jézus áll előttem – maga az én Uram és az én Istenem... Maga küzd, maga szenved, hogy lelkemben felkeltse a megszentelődéshez szükséges lelki készséget... Nem vonakodik... nem borzad vissza... a legnagyobb szenvedést is elviseli... És én? Elutasíthatnám ezt a keresztet, amely oly kicsiny és könnyű, azzal összemérve, melyet az Úr hordozott!? Elutasíthatnám a keresztet, mely megőrzi az embert a bukástól, segít kötelességeim teljesítésében, amikor maga az Üdvözítő ad példát...?! Nem lennék-e gyáva... hálátlan... esztelen... nem hiányozna-e belőlem minden szeretet az én Üdvözítőm iránt?!

I. állomás

Jézust halálra ítélik

Nem lenne hatalmuk felette, ha Ő maga nem akarta volna. De Jézus teljesen aláveti magát az Atya akaratának. És én? – Én is átadom magamat fenntartás nélkül, teljesen... a nehézségekben is!

Krisztust ártatlanul ítélik el, de hallgat... És én? Én sem fogok a szükségesnél jobban törődni az emberek ítéletével, még ha elítélnék is!

Pilátus tudja, hogy az Úr ártatlan, és mégis elítéli könnyelműen. És én? Én nem ítélek könnyelműen? Nem gyanúsítok? Nem rágalmazok másokat?

II. állomás

Jézus vállára veszi a keresztet

Jézus örömmel veszi magára helyettünk a keresztet... És én? Én is örömmel fogadok el az Atya kezéből minden keresztet.

Jézus tudta, hogy a keresztből fakad üdvösségünk. És én? Imádkozom, hogy tudjak hinni keresztem jó eredményében.

Jézus tanításával példát akar adni: „Aki engem akar követni, vegye fel kereszjtét, és úgy kövessen engem...” És én? Felveszem keresztemet és megyek utána.

III. állomás

Jézus először esik el a kereszttel

Jézus, a Mindenható, a föld porában! – És én? Büszkélkedhetem-e? Szégyenlem hiúságomat és nagyravágyásomat, mert miattuk kellett az én Uramnak megalázkodnia.

Mily nyersek az elesett iránt a zsidók! Szidják, gúnyolják, verik... És én? Megértő leszek az elesettek iránt és gyámolítom őket.

Bűneim nyomják a földre az Urat! – És én? Bűnbánatot akarok tartani!

IV. állomás

Jézus édesanyjával találkozik

Gyermek még anyját úgy nem szerette, mint Jézus... És mégis csak egy pillanatra áll meg, azután folytatja keresztútját. – És én? Nem engedem magamat én sem emberi tekintetből és természetes szeretetből eltántorítani az Úr útjáról.

Mária szívébe véste szent Fia sebeit... És én? Kérem az Urat, hogy sebeivel stigmatizálja lelkemet. Mennyit szenved kölcsönösen a két szerető szív! Hogy átérzik egymás fájdalmát! – És én? Kérem az Urat, hogy ez a példa keltse fel bennem a résztvevő szeretetet és a másokon való segítség eleven vágyát.

V. állomás

Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet

Az isteni akarat megnyilatkozása ez, mely kívánja az ember közreműködését Krisztus mellett... És én? „Én betöltöm testemben Krisztus szenvedéseinek mintegy elmaradott részét az Ő testéért, ami az Egyház.” (Kol 1,24)

Simon haragos, közömbös, csak a kényszerítésnek enged. Jézus egyedül van most is... És én? Hányszor találok szenvedéseimben csak közömbös embereket – vagy kárörvendőket... Az Úr segítségében bízom ilyenkor egyedül.

Később Simont is átjárja a részvét, s önként vállalja terhét... És én? Én is – ha eleinte zúgolódva és elégedetlenkedve vettem is fel keresztemet, most leteszem ezt a lelkületet, és készséges lélekkel akarom tovább hordani keresztemet.

VI. állomás

Veronika letörli Jézus arcát

Az üldözött és elhagyatott Jézus nem megy el egy szegény jó lélek előtt figyelmetlenül. Megáll, hogy kedvére legyen... És én? Én se fogok bajaimban tüskés lélekké, érzéketlenné válni, önzővé lenni. Ügyelek másokra, és ha nekem rossz kedvem van, nem rontom el mások örömét.

Jézus ezért a csekély szolgálatért is nagy jutalmat ad... És én? Én is szeretném észrevenni a szeretet legkisebb megnyilatkozását, és hálás akarok lenni érte.

A csócselék dühöng és gúnyolja Veronikát, de ő nem törődik ezzel... És én? Én sem akarok törődni mások hitetlenségével, gúnyolódásával, sőt fenyegetésével sem, ha Krisztusnak és az Ő szent jegyesének, az Egyháznak szolgálatára lehetek.

VII. állomás

Jézus másodszor esik el a kereszttel

Ilyen az emberi segítség... Nem sokat ér, mert csak ímmel-ámmal végzik. – És én? Én is csak ilyen vagyok. Segíts Uram, hogy más tudjak lenni!

Jézus felkel magától, mert tudja, hogy éppen ez a szenvedés szolgál az emberek üdvösségére... És én? Ó, bárcsak érteném, mily nagy dolog másokért szenvedni! Felajánlom szenvedéseimet azokért, akiket szeretek, felajánlom az emberekért, a társadalom bajaiért, hazámért, Egyházamért... Mennyivel könnyebb így a szenvedés!

Az én bűneim nyomják másodszor Jézust a földre, a bűneim, melyekbe újra és újra visszaesem... És én? Kérem az Úr kegyelmét, hogy erős fogadásomat megtarthassam, és állhatatos, erős, kitartó lehessenek!

VIII. állomás

Jézus szól a síró asszonyokhoz

Jézus nagy szívének szép tanújele. Ennyi szenvedés között a sírás-jajgatás miatt, nem lesz – mint mások – türelmetlenné... És én? Én is szeretnék minden körülmények – még a nehézségek – között is türelmes lenni embertársaimhoz.

Most sem magára gondol az Úr, hanem hivatására, és oktatja őket... És én? Én is szeretnék elsősorban másokra és a kötelességeimre gondolni. Bármilyen hangulatban vagyok is, kötelességemet tovább végzem.

Jézus arra tanít, hogy ha mégis magunkra gondolunk, akkor először bűneinkre gondoljunk... És én? Én úgy futok bűneimtől, oly könnyen elaltatom lelkiismeretemet, oly könnyen feledem lelkem koldusállapotát! Komoly lelkiismeret-vizsgálatot tartok...

IX. állomás

Jézus harmadszor esik el a kereszttel

Nem a kereszt – a bűnök terhe nyomja le az Urat. – És én? Én nem tudom átérezni a bűn iszonyú voltát, hiszen akkor jobban irtóznám tőle... Földre roskadó Jézusom, taníts meg rá!

De Jézus nem maradt lenn. Újra felkel, és kitart a végsőkig! – És én? Én is újra meg újra fel akarok kelni! Ki akarok tartani a bűn ellen való küzdelemben, számtalan bukásom ellenére is; a végsőkig! Meg akarom tanulni, hogy földi életünk folytonos felkelés és újrakezdés...

Jézus ismételten való földre roskadása intő jel a visszaeső bűnösök számára. – És én? Vajon én nem tartozom-e közéjük? Nincs-e valamilyen bűnös szokásom, mely újra és újra bukásba sodor? Szakítok velem!

X. állomás

Jézust megfosztják ruháitól

Hogy Jézus áldozata teljes legyen, megfosztják mindenétől. Így lett teljes az Ő áldozata. – És én? Én is szeretnék egyesülni az Úr áldozatával! Segíts Uram, kivetkőzni magamat teljesen a teremtményekhez és önmagamhoz való ragaszkodásomból!

Ruházkodásomban és ételben-italban való mértéktelenségem juttatta ide az Urat. – És én? Erre gondolva, tudnék-e továbbra is hiú és kényes lenni? A kereszt alatt komolyságot és fegyelmet tanulok.

Ruháitól megfosztva, a megbecstelenítést is elszenvedte a szűzies Úr, türelmesen. És én? Én is el akarom viselni, ha az emberek félreismernek, megrágalmaznak, becsületesemről megfosztanak. Az Úr példájából merítek erőt. Arra gondolok, hogy az Úr ismeri az igazságot, és kellő időben igazolni fog.

XI. állomás

Jézust a keresztre szegezik

Krisztus irántunk való szeretetének mily felséges kinyilatkoztatása! „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért...” (Jn 15,13) – És én? Felszítom szeretetemet... „Ki szakíthat el tehát minket Krisztus szeretetétől?” (Róm 8,35)

Jézus szeretete áldozatos volt. – És az enyém? Tudok-e én is áldozatosan szeretni? Megteszem azt az áldozatot, amit most kíván tőlem az Úr?

Bűnös szenvedélyeink kovácsolták Krisztus szögeit... – És én? Lemondok a... bűnös szenvedélyemről!

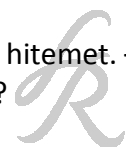
XII. állomás

Jézus meghal a kereszten

Meghalt az Úr, mert így kívánta Isten igazságossága... És én? Gondolok-e Isten igazságosságára? Nem felejtsem el a kereszt tanítását, hogy az Úr igazságos bíró, aki egyszülött Fiának sem kegyelmez, és félelemmel munkálkodom lelkem üdvösségén.

Majd feltámad a bizonyosság nagy tudata: „Beteljesedett!” (Jn 19,30) – a megváltás műve. Egy csepp vér a keresztről lemossa minden bűnömet. – És én? Hálát adok ezért, azután imádom Krisztus keresztyét – és jobban odatapadok a kereszthez, üdvösségem zálogához.

A keresztségben Krisztus keresztyével jelöltek meg homlokomon, hogy megvalljam hitemet. – És én? Megteszem-e? Megvallom-e tetteimben, hogy a „keresztre feszített” híve vagyok?

XIII. állomás

Jézus testét leveszik a keresztről

A szent Test ott fekszik édesanyja ölében. – És én? Nem feledkezem meg soha a boldogságos Szűzről, mert Nála mindig megtalálom az Úr Jézust.

Ha nem volna még elég erős bánatom, nézem az Istenanya nagy fájdalmát, és kell siratnom a bűnt, mely ily nagy fájdalmat okozott...

Mily készséggel végzik a szerető szívek Jézus testével az utolsó szolgálatot! – És én? Én is úgy teljesítem a mai napon is kötelességeimet, mintha az utolsó szolgálatot tenném ezzel az Úrnak?

XIV. állomás

Jézust sírba teszik

Látszatra vége mindennek, hiábavaló lett Krisztus élete... De jött a húsvét hajnala, jött a feltámadás! – És én? Én sem csüggedek, ha látszatra hiábavaló minden jó törekvésem, hanem hiszek a jónak győzelmében, hiszek a legnagyobb sötétség közepette is a feltámadásban!

A keresztségben mi is meghaltunk, és eltemettünk Krisztussal a halálra, s azután majd feltámadunk az életre. – És én? Eltemetem a régi embert bűneivel, és egyre jobban ellene mondom a Sátánnak és a világ pompájának, hogy Krisztussal élhessek, és az erényekben gyarapodhassak... A szentáldozásban szívembe száll az Úr. Olyannak kell lennie szívemnek, mint egy új, tiszta sírnak. – És úgy akarok élni, hogy tetteimben mindig visszatükröződjék: Jézus lakik a szívemben!

